

cap estudi que expliqui per què els nens tenen febrades just el vespre que has decidit sortir a sopar o al cinema després de dos o tres mesos de no haver-ho pogut fer?

I és en aquestes petites coses, en aquesta despesa d'un temps qualitatiu, d'un temps d'atenció expectant, quan anem aprenent a ser pares. No ens pensem que ens calen grans coses, grans decisions, almenys en aquesta etapa inicial. Cal acceptar que el nen i la nena es faran a partir d'un egoisme necessari, d'un egoisme que quan es manifesta deu ser un senyal de l'existència de problemes en el seu psiquisme.

Cal dir, però, que ningú més que ells no ens dona aquesta mena de tendresa, de sucre de fira, que es desfà i ens embolcalla els sentits a la primera abraçada. Aquesta tendresa que ens fa sentir necessaris, imprescindibles en una societat que sembla no tenir massa en compte allò que no es pot quantificar. Ells qüestionen aquesta societat on encara és més vàlid preguntar el que tens, per sobre del que ets. Tenir o ser, ja ho formulava així el filòsof Marcel. És aquesta tendresa la que ens fa saltar del llit a la primera llàgrima nocturna, la que ens fa descobrir una altra vegada el món veient com ells el descobreixen i se'l fan seu. Són ells els que ens fan sentir capaços de donar sense esperar res a canvi.

I ara més que mai penso que els pares tenim la impressió que ho fem malment, molt malament. Al jo cansat, s'hi afegeix un jo insegur, perquè no aprenem a acceptar els nostres errors concrets amb la mateixa humilitat que acceptem de pensar que no som els millors pares del món.

Hauriem d'aprendre a viure acceptant que cometem errors en l'educació dels nostres fills. Però no es fan cursos, ni es publica gaire cosa en aquest sentit, més aviat sembla com si haguéssim de viure anguiats i convençuts que som un desastre.

I els nens i les nenes necessiten pares feliçment imperfectes. Pares que estimin i que s'estimin ells mateixos.

Article tret de la revista IN-FAN-CI-A,
Num. 48, maig-juny 1989.